

N:o 102.

Af herr **C. H. Wallentin**, i anledning af *Kungl. Maj:ts proposition angående anslag för fiskerinäringens befrämjande.*

Under senare tid har man alltmer börjat inse vikten af att från det allmännas sida understödja fiskerinäringen, och öfverallt inom de hafsfiskeidkande länderna gör sig den sträfvan gällande att genom understöd och lån uppmuntra fiskeribefolkningen samt sätta den i stånd att föra sin näring framåt för att kunna skörda största möjliga gagn däraf. Då denna näring för att blifva lönande måste bedrivas på ett helt annat sätt än förr, med större båtar och mera kraftigt verkande fångstredskap, samt möjlighet beredas för fiskarena att snabbt kunna förflytta sin fångst till afsättningsplatserna, fordras, att ganska stora kapital stå fiskaren till buds.

Det strandfiske, af hvilket vår skärgårdsbefolkning fordom tog sin nödortftiga bergning, är så godt som slut, och för att tillgodogöra sig fångsten på de aflägsna fiskeplatserna, börjar man alltmer begagna sig af maskinkraft såväl för fartygens framdrifvande som för själva fiskets utförande. De härför erforderliga kapitalen har man sökt åstadkomma dels genom statens medverkan och dels genom sammanslutningar hos kustbefolkningen själf; och som bevis på hvilka resultat, som kunna ernås genom ett ordnad föreningsväsen, må nämnas, att i vårt grannland Danmark finnas endast i Fredrikshamnstrakten omkring 115 med maskinkraft försedda fiskefartyg.

Den norska, med maskinkraft försedda fiskeflottan består af omkring 140 stycken ångbåtar samt 40 med motorer försedda fiskefartyg.

I Sverige stå vi däremot långt tillbaka i fråga om tidsenliga fångstfartyg, och särskildt är maskinkraftens användning vid fisket hos oss ej tagen i bruk, ehuru vårt västkustfiske är af den beskaffenhet,

att det snart sagdt nödvändiggör en sådan kraft både för fartygens förflyttning och för inhalandet af den grofva fångstredskapen.

Orsaken till detta är bristen på kapital för anskaffning och utrustning af moderna fiskefartyg.

Fonden för fiskerinäringens befrämjande inrättades vid 1891 års riksdag och sattes då till ett belopp af 100,000 kronor. På grund af enskilda motionärers framställningar ökades denna fond vid 1899 och 1900 års riksdagar med tillsammans 200,000 kronor. Då emellertid, oaktadt denna ökning, fonden icke ens närmelsevis var i stånd att motsvara de på densamma ställda låneanspråken, ingick 1901 års lands- ting i Göteborgs och Bohus län till Kungl. Maj:t med begäran om fon- dens höjning med 500,000 kronor. Öfver denna framställning hördes såväl Konungens befallningshafvande som kommerskollegium och landt- bruksstyrelsen, och ehuru dessa myndigheter lifligt tillstyrkte lands- tingets framställning, ansåg Kungl. Maj:t likväl, att denna höjning icke borde ske på en gång, utan föreslog Riksdagen »att, för höjande af fonden för fiskerinäringens befrämjande, bevilja ett anslag af 500,000 kronor och däraf på extra stat för år 1903 anvisa 200,000 kronor, med rätt för Eders Kungl. Maj:t att låta utaf sistnämnda belopp förskottsvis under innevarande år af tillgängliga medel utanordna 100,000 kronor».

Denna framställning blef af Riksdagen bifallen.

Sedermera anvisade 1903 års Riksdag 100,000 kronor, och återstå alltså nu 200,000 kronor af den utaf 1902 års Riksdag beviljade halfva miljonen som låneunderstöd för fiskerinäringens befrämjande.

Af dessa återstående 200,000 kronor har Kungl. Maj:t nu före- slagit innevarande Riksdag att anvisa 100,000 kronor på extra stat för år 1905. Bifalles detta, blifva alltså 100,000 kronor ännu odisponerade. Under tiden har emellertid fonden visat sig icke kunna motsvara be- hofvet, utan låneansökningar i mängd blifva tillbakavisade, ehuru mot deras beskaffenhet intet varit att anmärka. Som bevis härpå kan nämnas, att under år 1902 inlämnades från Bohuslän 72 stycken ansökningar om lån till ett sammanlagdt belopp af kronor 226,300, men af brist på medel kunde endast 35 stycken af dessa, till ett sammanlagdt låne- belopp af 110,000 kronor, beviljas.

Under år 1903 behandlades tillsammans 85 stycken sådana ansök- ningar, upptagande ett samfäldt lånebelopp af 232,900 kronor, men kunde af förut omnämnda skäl endast 59 stycken beviljas.

Behofvet af båtar och redskap för västkustens fiskeribefolkning har troligen aldrig varit större än nu, särskildt med hänsyn till de sill-

fångster, som under de senare åren visat sig kunna äga rum ute i öppen sjö. Sillen står i massor utanför den bohuslänska kusten ofta 2 å 3 mil ut till hafs, och det har visat sig möjligt, att med nyare redskap — snörpvadar — kunna verkställa högst betydande fångster. Men dels för att göra fiskaren mera oberoende af ström och vind, dels för att kunna rätt handhafva de för detta fiske nödvändiga, tunga redskapen, fordras, att han äger tillgång till maskinkraft i sin båt.

Det är särskildt med hänsyn till detta sillfiske samt för att bereda vår svenska skärgårdsbefolkning möjlighet att kunna ändamålsenligt bedriva detsamma, som jag vågar påkalla Riksdagens uppmärksamhet i syfte att genom anvisande af återstoden af redan beviljade medel sätta lånefonden i stånd att motsvara de kraf, som ställas på densamma. Jag hemställer alltså,

att Riksdagen må besluta att af redan beviljade medel till fonden för fiskerinäringens befrämjande anvisa återstoden, 200,000 kronor, på extra stat för år 1905, med rätt för Kungl. Maj:t att låta utaf sistnämnda belopp förskottsvis under innevarande år af tillgängliga medel utanordna 100,000 kronor.

Stockholm den 28 januari 1904.

C. Wallentin.
